

Kriehinen

1/2005

Metsä - i'm lovin' it

Partiolippukunta Hiipan Pojat ry.

Perustettu 27.9.1948
Taustayhteisö Tuomiokirkkoseurakunta
Kolon osoite Kyttälänkatu 1 F 33100 Tampere
Netti <http://www.lpk.partio.fi/hp/hipo/>
Postiosoite Teemu Knuutila/Hiipan Pojat
Näsilinnankatu 19 A 21 33210 Tampere

Lippukunnanjohtaja	Antti Jaatinen	040 510 2352
Lippukunnanjohtajanapulainen	Heikki Ikäheimonen	040 553 6552
Sihteeri	Teemu Knuutila	040 569 6427
Taloudenhoitaja	Piia Knuutila	0400 57 4177
Vaeltajaosastonjohtaja	Antti Jaatinen	040 510 2352
Partiopoikaosastonjohtaja	Matti Hirvonen	040 528 0765
Sudenpentuosastonjohtaja	Niina Airikka	040 719 4527
Kalustonhoitaja	Jarkko Tuutti	040 583 9010
www-ylläpitäjä	Matti Aitomaa	040 529 7787
Muita johtajia	Antti Tapanila	040 564 2894
	Ville Virtanen	040 845 6833
	Ville Hevonkorpi	040 706 5554
	Lasse Linnamaa	040 700 0021
	Jukka Salmisalo	040 7060798
	Aulikki Otranen	050 300 3404
	Kim Lindholm	050 573 4133
	Helene Salminen	040 549 5922
	Veera Kaasinen	044 373 7852

Hallitus

Antti Jaatinen(pj)
Matti Hirvonen
Matti Aitomaa
Heikki Ikäheimonen
Jarkko Tuutti
Teemu Knuutila

Kiehinen 1 / 2005

Partiolippukunta Hiipan Pojat ry.n pää-äänenkannattaja
Levikki 80 kpl
Päätoimittaja Matti Hirvonen
Kansi Lasse Linnamaa
Vakituiset avustajat Antti Tapanila, Ville Hevonkorpi
Palaute matti.hirvonen@sp.partio.fi

Sisällys:

s.2	Yhteystiedot	s.9	Ko-Gi kurssilla kouluttajana
s.3	Tapahtui	s.12	Pertti Lampisen haastattelu
s.3	Tulossa	s.14	Sudarisivut
s.4	Pääkirjoitus	s.16	Kolmenhuipun vaellus
s.5	Lippukunnanjohtajalta	s.20	Skandaali
s.6	Iso-Masan ja akun vaellus	s.21	Tietokulkee

Tapahtui

20-23.2	Talvileiri Aitolahden vanhassa pappilassa joka oli samalla Virtasen pj-työ
12.4	Kolehdinkatota tuomiokirkossa
24.4	Oranssin ja vihreän sarjan kevät pt-kisat 6 Hipoa viestimiehinä
7-8.5	TP-tournament
9.5	Partio paraati jossa myönnettiin Jarkko Tuutille Hämeen Partiolaisten hopeinen ansiomerkki ja Aulikki Otrassel Collannin solki.
15-16.5	Leon lenkki & Hilkan kilpa 2 vartiota harmaassa sarjassa, 2 hipoa viestimiehinä ja yksi rastimiehenä
30-31-5	Perinteinen isosaaren muisteluretki
11-13.6	Hiipan Pojat 56 vuotta juhlaretki
28.7-5.8	Tarus mukana oli 2 johtajaa ja 3 vartiolaista
8-10.10	Lippukunnan syysretki luhtaanrannassa
6.11	Hervanta kävelyä
13.11	Johtaja huoltoa pättärissä
5.12 ja 6.12	Hipot kantoivat kolehtia tuomiokirkossa
26-27.12	Mannerheim soljen kantajat olivat sulattamassa kinkkua kiikkisellä
27.12	Hipot keräsivät kyntilöitä
8-9.1	Pimee 05 Topin metsissä
5.2	kaikkien sarjojen talvi pt-kista myös sudenpetujen
13.2	Vuosikokous
13.2	Teho Lehtisestä tuli lippukunnan kunniajäsen
26-28.2	Talvileiri

Tulossa

15.5	Paraati
21-22.5	Leonlenkki & Hilkan Kilpa
28.5	Muistelu retki iso-saareen
8-12.6	KOHU vj-leiri
15-19.6	Lpk:n kesäleiri ja vartiolaisten vaellus
20-28.8	Jaken 30v vaellus lapissa

Muista seurata ilmoitustaulua

Pääkirjoitus

Tervehdys lukija, kirjoittelen ensimmäistä kertaa näin päätoimittajan tälle palstalla ja en voi muuta todeta kuin ”Hiipan Pojat ei näin, ei todellakaan enää näin”. Pitelet kädessäsi vuoden 2005 ensimmäistä Kiehistä. Sinulla kuuluisi kyllä olla kädessä Kiehin numero 2/2004, jonka piti ilmestyä lokakuussa 2004.

Kiehin, joka ennen ilmestyi 2-3 kertaa vuodessa ja toimi myös lippukunnan tiedotteena, ei näytä enää onnistuvan millään. Kiehisestä on valitettavasti tullut edellisen vuoden kooste, jossa on kerrottu menneistä tapahtumista. Onhan joskus ollut vuosiakin ettei Kiehistä ole ilmestynyt olleenkaan ja joskus Kiehin on ilmestynyt helmikuussa ja siinä on ollut edellisen vuoden numerointi. Vuonna 2004 piti ilmestyä kaksi numeroa Kiehistä ja kaikki näytti vielä alkuvuodesta hyvältä. Vuoden 2003 kooste ilmestyi helmikuussa, samalla ensimmäistä ja toistaiseksi viimeisestä kertaa väreissä.

Itse aloin tämän lehden päätoimittajaksi tuon numeron jälkeen ja ryhdyin heti toimiin, jotta saataisiin kaksi numeroa Kiehistä vuonna 2004. Päätin toimia samalla tavalla miten Vartionjohtajalehti saadaan ilmestymään aina aikataulussa ja tasapaksuna. Nyt vain ei ollut toimituskunnan kokousta muualla kuin pääni sisällä. Aluksi mietin mitä juttuja Kiehiseen pitäisi kirjoitella ja raapustin juttuideat paperille. Näin minulla oli selkeä sisällysluettelo Kiehin 2/2004 sisällöstä. Koska Hiipan Pojissa on vaikeaa saada ketään kiinnostumaan Kiehiseen kirjoittamisesta, rupesin omatoimisesti ”nakittamaan” jutuille kirjoittajia. Lähetin tulevien juttujen kirjoittajille juttulistan ja sanoin aikaa olevan 1.9 asti eli puolivuotta (6kk). Todettakoon, että samassa ajassa koulutetaan Suomen armeijan miehistö. Lisäksi juttulista oli kolon ilmoitustaululla nähtävillä pitkään ennen kuin joku sen repäisi sieltä pois (tunnetko piston sydämessä?). Ilmoitustaulun juttulistaan eräs lpk:n jäsen lisäsi jutun, jonka halusi kirjoittaa ja jota ei ollut listassa - toimitus kiittää tästä! Kaikki näytti aluksi loistavalta. Deadline rupesi lähestymään uhkaavasti eikä

sähköpostini mennyt tukkoon. Sain kolme viestiä deadlineen mennessä, joista yksi oli juttu kuvineen. Lisäksi yhtä juttua varten pyydettiin lisääaikaa kaksi viikkoa, koska jutussa käsiteltävä aihe oli päällekkäin deadlineen kanssa. Hän sai lisääaikaa ja palautti juttunsa hyvissä ajoin ennen tuon kyseisen kahden viikon umpeutumista. Kolmannessa sähköpostissa kerrottiin, että elämän tilanne on juuri nyt sellainen, ettei hän ehdi ennen kesää mitään kirjoittelemaan. Tästä alkoi välittömästi puuttuvien juttujen karhuaminen, joka ei tuottanut tulosta. Lähinnä sain vastauksena katteettomia lupauksia jutuista ja selkeää piittaamattomuutta Kiehistä kohtaan.

Jos tämänlaisen toimintaan ei saada hyvin pikaista muutosta on hyvin todennäköistä, että vuodesta 1957 asti ilmestynyt Kiehin ei koskaan täytä 50. vuotta. Tällaisen lehden toimittaminen on hyvin turhauttavaa, jos kukaan ei suostu tekemään mitään sen eteen. Mitäpä, jos joku kaunis aamu ei Aamulehti tipahtaisikaan postiluukusta vain sen takia, ettei ketään kiinnostanut kirjoittaa omaa juttuaan. Erityistä pelkoa Kiehisin tulevaisuudesta herättää se, että kaikki julkaistut jutut ovat niin sanottujen ”wanhojen partojen” tuotoksia eli lehteen ei ole saatu yhtään juttua vartioilta.

Päätoimittaja kiittää ja kumartaa heille, jotka toimittivat juttunsa ajoissa - KIITOS! Te, jotka ette kuuluneet heidän joukkoonsa, nyt on aika katsoa peiliin ja muuttaa toimintatapoja. Tässäkin pääkirjoituksessa alun perin toivoteltiin hyvää alkavaa partiovuotta ja hauskoja syysretkiä, mutta jostakin syystä tämä pääkirjoitus piti kirjoittaa uudestaan. Näin lopuksi on todettava, että on paljon mukavampaa olla tekemässä lehteä, joka ilmestyy aikataulussa. Todettakoon kannustuksena, että yhteen juttuun menee vain pari tuntia ja juttuja voi kirjoittaa koko vartion voimin kokouksessa.

Antoisia lukelämyksiä!

Matti ”Takku” Hirvonen

Hyvää kevättä kaikille Hiippareille!

Viime kesänä osallistuin partiijohtajien jatkokurssille eli Kolmiapila-Gilwell-kurssille. Siellä tapasin monia mielenkiintoisia ihmisiä, toivottavasti olin itsekkin yhtä mielenkiintoinen heidän mielestään... Kurssi oli hyvä partiomenetelmän kertaus ja oikein viihtyisä tapa viettää elokuuta. Siellä sain vahvistusta lippukunnanjohtajan tehtäviin, eräs niistä on toiminnan partiomaisuuden ylläpitäminen. Meillä Hiippareissa menee aika hyvin sillä saralla, vaikka ohi- ja ylilyöntejä tapahtuu silloin tällöin. Paljon on kiinni johtajasta, ja siksi viikottaiset johtajat ovatkin niin tärkeitä.

Kurssilla tietysti kysyttiin, missä partiotehtävissä kukin toimii. Itse vastasin "laumanjohtaja, lippukunnanjohtaja, Tampereen Partiolaisten johtokunta, siinä järjestyksessä". Vaikka lippukunnanjohtajana ollaan tietyllä tavalla koko ajan, varsinaiset siihen liittyvät tehtävät ovat oikeastaan harvassa. Keskusjärjestöjen johtokunnissa voidaan puolestaan visioida vaikka kuinka, mutta ilman lauman- ja vartionjohtajien jokaviikkoista panosta siinä ei ole mitään mieltä. Siispä hyvistä ja aktiivisista johtajista tulee pitää kaikin voimin kiinni. Kurssien ja kustannuksien maksamisesta sen ei pitäisi olla kiinni, sillä toimintaa varten ne rahat lippukunnalle on myönnetty.

Vanha partiolaki käskää, että partiolaisen tulee olla avulias, toimelias ja luotettava sekä totella johtajaansa. Tiedän, että tämä toteutuu monen kohdalla nytkin. Pysin siihen, että se myös palkitaan. Kiitos tässä kaikille toimiville johtajille! Ja kiitos myös mukana oleville pojille!

Viime kesän vaelluksella ehti miettiä kaikenlaista. Muun muassa sitä, miksi pitkän retken jälkeen kotiin palaaminen tuntuu aina yhtä ihmeelliseltä. Lämpöä ja valoa riittää, ruoka säilyy jääkaapissa ja vettä tulee hanasta. Ja sitä ruokaa saa käymällä lähikaupassa. Talvellakin.

Mietin mitä jotkut tarkoittavat "luonnonmukaisella" elämällä. En itse haluaisi sellaista. Sitähän voi jokainen kokeilla - lähtee alasti, ilman silmälaseja tai muita teknisiä apuvälineitä metsään kuljeskelemaan. Näin kevättalvella siellä pääsee aika äkkiä osaksi Luojan tai luontoäidin suurta suunnitelmaa. Vaikka luontoon on kiva mennä nautiskelemaan vähän aikaa kerrallaan, nautinto loppuu lyhyeen kun on kylmä, märkä ja nälkä. Luonto on ankara paikka pienelle ihmiselle, varautuneelle partiolaiselle elämismatkakohde.

Eräelämä opettaa arvostamaan ruoan tuottajia ja niitä näkymättömiä ihmisiä, jotka pitävät veden juoksemassa ja sähköt päällä. Kaupunkilainen tuppaa ottamaan ne itsestäänselvyyksinä tai jopa murheina, kun lasku kolahtaa postiluukusta. Leirielämässä näkee myös, paljonko ajasta menee leirin perustoimintojen ylläpitämiseen. Ylellistä ja luonnotonta on tämä helppo ja mukava elämä, jonka tekniikka tuo meille. Ehkä siksi meistä Hiippareistakin moni on lähtenyt opiskelemaan tekniikkaa.

Vaelluksella kaikkea mukanaan kantaen ja kännykän kuulumattomissa maailma ja sen murheet kutistuvat lähelle, ja saattaapa joku siellä löytää itsensäkin. Uutiset eivät paljon heiluttele, säätiedotuksia ehkä kaipaa. Itseensä ja tovereihinsa pitää luottaa. Siispä kesällä vartiolaiset vaeltamaan ja syksymmällä johtajat mukaan vähän pidemmälle reissulle! (Ja jos ei muuta, niin ainakin voi naureskella Suuren Seikkailun "kärsimyksille" :).)

Partiovasemmalla lpkj Antti Jaatinen

Vaellus Korouomasta Iso-Syötteelle

21.-27.5.2004

Masa ja Aku kävivät kokemassa lappalais-kainuulaisia tunnelmia toukokuun lopulla.

Torstai 20.5.

Viimetinkashoppailu alkoi puolilta päivin Kuljun kartanossa. Kaikki maalaiset olivat tulleet pyhäpäivän kunniaksi kaupaille. Kaupasta löytyy ”pienin pullo”, eli desinfiointigeeliä, joka vaelluksella osoittautuu erittäin käteväksi aineeksi. Alun perin pulloon piti sulloa suihkusaippuaa, mutta hyvä ettei. Kartanosta etsittiin myös voinappeja, mutta löydettiin vain kaikille tuttu ”voe mahoton”-mies.

Voinappien etsintää jatkettiin tuloksetta vielä noin neljäskymmenessä kaupassa, jonka jälkeen vetäydymme vielä kololle. Hirvosen kanssa tehtiin kaupat kaasutonkasta. Siirryimme kotiin pakkailemaan. –Masa

Ilta jo hämärtää, kun upseeri ja herrasmies, lippukunnanjohtaja A. Jaatinen saapuu hiljaiseen yksioon. On aika punnita ruhot. 16 ja 19kg, kertoo puntari rinkoistamme. Punakka Nissan porhaltaa asemalle – matkalla A. Jaatinen kertoo karhun hyökkäävän pää alhaalla tosissaan – kaikki muu on teeskentelyä. Lienee aika vaihtaa ensimmäisen kerran kalsarit. Siirrymme junaan, junasta tirsamaahan. Nukkumatti sanoo, että Posiolla on susia, mutta minä en usko. En

21.5. Perjantai

Aamu valkenee Rollossa. Energiatankkauksen aloitamme Venäjän Rautateiden tarjoamalla lähdevedellä ja sämpylällä. Tihkusadetta. Odotamme asemaravintolassa (yhtä tasokas kuin kaikki muutkin Suomen asemaravintolat) tunnin bussia kahvia juoden ja vähemmistökansan hevosjuttuja kuunnellen. Vihdoin bussi tulee ja Aku sanoo kuolemattomat sanat ”ei tähän bussiin varmaan ketään tule”. Bussikuski myy Masalle eläkeläisten lipun ja lupaa tiputtaa meidät haluamassamme paikassa, eli Korouoman pohjoispäässä. Ajamme sata metriä linja-autoasemalle ja bussi ammutaan

täyteen mummoja, joita sitten pudotellaan mitä ihmeellisimmissä paikoissa matkalla Vanttauskoskelle

Purkaessaan rinkkoja autosta pystymetsässä kuski arpoo, josko pojat ovat vaeltamaan menossa. Ennustaminen kulkee näemmä lappalaisilla veressä. Sateen alkaminen herättää idioottimaista hilpeyttä: ”jooheisiis, kylmätäntiesin, hee-he”. Vähänpä tiesin. Pahaa aavistamattomat jalat kuljettavat meidät ensimmäiselle kiintolaavulle, jossa makkarapaketti kohtaa tiensä päin. Sadekin lakkaa. Vaellukselle suunnitellusta ihmiskiintiöstä kohdataan 30% paikallisten sotkeutuessa etelän ylkien jalkoihin

Alamme kävellä Korouomaa Koivukönkäältä etelään päin. Vähän päästä Aku kokee pakottavaa tarvetta kiivetä kalliota ylös uoman reunalle. Hetken päästä matka jatkuu ja molemmat sankarit kiipeävät uoman reunalle. Nousu syö miestä, onhan jo kävelty kolme kilometriä. Matka jatkuu ja ukkonen alkaa huudella. Kunhan puhuu. Jossain vaiheessa laskeudumme taas uoman pohjalle ja pidämme päivällistauon. Näemme seuraavat 30% vaelluksen ihmiskiintiöstä. Ukkonen todella puhuu ja sade alkaa. Jatkamme matkaa Pajupuron autiotupaa kohti ja satava vesi muuttuu rakeiksi. Syö miestä. Autiotuvalla. Muodostamme kaavan myöhemmin tavaksi muodostuville rutiineille:

- I) Tulta munille, kengät kuivumaan ja radio päälle.
- II) Päivällinen tulelle
- III) Vesi suodattumaan (sponsored pai nerox -polymeerikalvo)
- IV) Ukot vaateriin + noin tunnin torkut
- V) Iltatee

Ilta kuluu keskustellessa nykymusiikin kohtuuttomasta alennustilasta. Hahmotetaan YleXin soittolista - tämä tullaan tuntemaan. Tipahdan keskenlauseen. Nukkumatti pelottelee vihaisilla kuukkeleilla. Sanon, että teen rukkaset, jos tulevat lähelle.

lauseen. Nukkumatti pelottelee vihaisilla kuukkeleilla. Sanon, että teen rukkaset, jos tulevat lähelle.

22.5. Lauantai

Heräämme ja toteamme olevamme täysissä voimissa. Vaelluksen alusta asti käyty ”mitä meiltä puuttuu” -visa saa ensimmäisen voittajan; Trangiassamme ei ole saksia eli pihtejä. Aamutoimien jälkeen lähdemme liikkeelle klo 11.00 (päivärytmi on siis vielä ihan etelän ajassa). Ekalla tauolla vähennän puuvillaprocentin ”Kiljukotkan ohjeiden mukaisesti” nolnaan, ja meininki paranee. Kävelemme nelisen kilometriä ja syömme lounaskeiton. Tihkusade alkaa. Kävelemme nelisen kilometriä ja paistelemme paketin Wilhelmiä. Saavumme Korouoman eteläpäähän ja tuulet suuttuvat niin, että kainaloaukotkin pitää sulkea.

Kello kuuden tiedoilla Kangaslammen ja Salmijärvien välistä löytyy laavu, joka siunautuu majapaikaksemme. Rutiinit jo rukkasessa sankarimme ovat takakenossa alta aikayksikön. Satunnainen liike lammen pinnassa viranomaisten varoitusten ohella virittää keskustelun

alansaaliin mahdollisuudesta. Eee ole maholinen. Kuten eivät ole hyttyselkään – liekö järvienvälistä maakaistaletta pyyhkivä vieno ilmavirtaus karkottanut kärsäkkäät vihulaiset? Pim, olen tirsamaassa. Nukkumatti kuhittelee limpunhimoisilla päästäisillä. Ei onnistu – kuukkelirukkasista puuttuu vielä sormia. Lämpö laskee, yöllä on tuskin viittä astetta

23.5. Sunnuntai

Heräilemme ja keräilemme aikamme, lähdemme liikkeelle 10.15. Kilometrini kävelyämme törmäämme karavaanareiden eräilypaikkaan. Ihmettelemme myös ”kalastuslupa-automaattia”, kunnes jatkamme taas matkaa. Kävelemme vajaan kilometrin Ranua-Posio tien vartta ja etsimme ”Harjujen polun” alkua. Mitään ei löydy ja lähdemme suunnistelemaan. Kotvan kuluttua hokaamme suunnistavamme oranssien nauhojen myötäisesti ja päätelemme polun olevan sittenkin ”Harjujen polun” alkua. Mitään ei löydy ja lähdemme suunnistelemaan. Kotvan kuluttua hokaamme suunnistavamme oranssien nauhojen myötäisesti ja päätelemme polun olevan sittenkin merkitty. Oikeastaan polusta on turha puhua; jos merkkejä ei olisi, ei polkua edes metsästä huomaisi.

Eniveis, Joutsenlammen itäpäässä koukkaamme moottorikelkkareitille ja lähdemme kävelemään etelään kohti Aimoaaraa. Matkalla ylitämme ojan, kumpi mitenkin.

Ylitys on osa valintojen maailmaa. Masa vetäisee kalsarit jalassa pohjia myöten, itse loikin välttävällä menestyksellä kauempaa. Siinä missä kenkä kastuu, Gore-Tex-Willer kuivaa – ainakin joskus. Reitti johtaa Aimoaaralle, josta löytyy myös sateen piiskaama näkötorni. Näkymä ylhäältä ei jätä arvailuja säätilasta – elämä jatkuu kuin sade. Tornilta kompassi kuljettaa meidät hakkuuaukealle, jossa puikkii jälleen kolmannes vastaantulijoista. Ei morjestella. Pussikeiton kuvat silmissä ylitämme peltoaukean ja tovin mönkiminen mäntymaisemassa saattaa meidät yöpymispaikalle, jota saa ainutkertaisesti edustaa mukana raahattu laavu. Päivällistä ja lähes satakunta ilmastointiteippipaikkaa myöhemmin laavu on yöpymiskunnossa. Silmä sammuu, tirsamaastakaan ei kuulu kummia. Yöllä sataa, teippaus ei mennyt hara... kuukkeleille.

24.5. Maanantai

”Heräämme” ”kuudelta” Livojoen rantatöyräällä ja reissun päällä olemme varmaan yhdeksän aikoihin. Ensimmäinen kilometri on tietä ja kone lähteekin taas mukavasti käyntiin. Nyt ollaan siis äktalla UKK reitillä. Reitini erkaantuessa tieltä krepitys ei ole häävi ja yritimmekin sitä hieman paikkailta maahan pudonneilla nauhoilla. ”Reitti” on siis merkitty nauhoilla puuhun. Kulkijoita lienee viime vuosina ollut niin vähän, että varsinaista polkua ei metsässä kulje. Kotvan käppäilyämme nautimme suomalaista pohjavettä aidoimmillaan polun varressa olleesta lähteestä. Nam.

Polku kuljettaa ja hieman Masaa edellä päädyn Lomavaaran autiotuvalle, jota tiemmä kunnostetaan tänä kesänä – ainakin yliluonnollisen älyvapaasta mönkijäurasta päätellen. Työmiestavat ovat metsähallituksen ukoilla ilmeisesti kunnallisella tasolla, sillä äijä makaa tuvan nuotiopaikalla pitkin poikin pusikosta pölähtäessäni. Spontaanin diplomatian myötä päästään yhteisymmärrykseen liiterin taakse heitetyn ikkunan uudelleenkiinnittämisestä ja siitä, ettei autiotuvan lattiaa puretakaan vielä tänään. Ukkojen möngittyä matkoihinsa pistämme perusleirin jälleen pystyyn. Ja taas sataa, mutta hetkellisesti meitä ei kiinnosta – ei edes

kalustamattoman, säkkipimeän mökin lattialla.

25.5. Tiistai

Heräämme kuudelta ja arvatkaapas mitä, olemme matkassa jo 07.55, koska edellisenä iltana olimme päättelleet tuvan rempan jatkuvan kahdeksan aikaan. Polulla meitä tulikin vastaan yksi mies eri suunnasta mihin muut olivat edellisenä iltana lähteneet. Vaihdoin sanaan sen verran, että pari alinta hirsikertaa ja lattiat oli kämppistä menossa vaihtoon. Jossain vaiheessa tetsailimme UKK-reitiltä pois ja oikaisimme Kouvan kylän länsipuolelle ja teitä myöten edelleen Latva-Kouvan järvelle. Sadekin alkoi taas ja lämpööhän oli tietysti sallitut +5°C.

Mättähältä mättähälle. Aikamatka Rytivaaran torpalle johdatti meidät viimein 1800-luvun hiljattain rekonstruoituun maalaismaisemaan. Pikaisen kiikkustuoli-istuskelun ja vieraskirjamerkintöjen jälkeen polkaisimme Rytituvalle, joka Elviksen autiotupanakin nyttemmin tunnetaan. Alkuilapäivän aikainen saapumisajankohta mahdollisti syväluotaavan tutkimusmatkan elbailun ytimeen vuonna 2001 rakennetussa kolossissa, jossa hiostava lämpö pysyi aina pikkutunneille asti. Sivuhuomautuksena mainittakoon, että jo niin monilta retkiltä tuttu Aston –radio on kohdannut voittajansa: Valion mustikkajugurttipurkkiin rakennettu kaiutin yhdistettynä Philipsin synteesivirtimelliseen radioon raikasi huonnusta audiofiliaan. Säätila pysyy muuttumattomana, joskaan Esterillä ei ole asiaa. Tirsamaassa liekit polttaa mua.

26.5. Keski viikko

Heräsimme perinteikkäästi klo 06.00 ja matkaan pääsimmekin jo 08.45. Edellisenä iltana oli käyty ”filosofisia” pohdintoja, voiko sateessa kävelystä nauttia. Päätöksen ollessa kielteinen tänään painettiin kuin varsat lautumella, eli suu vaahdossa. Alun viiden kilometrin metsätaipaleen jälkeen repäistiin vielä samanlainen siivu tietä. Ja jottei olisi oltu Berliinin olympiadien hengessä, riipaistiin vielä pari kilometriä skuttassa. Nyt olikin jo jalat sen verran hapoilla, että peräpäähän valvoja piti parin tunnin keitostelutauon kärjen piiskatessa samalla vauhdilla maaliin, Annintuvalle asti. Annin ”tuvalla” polteltiin notskia ja keiteltiin kahvia. Silmä sammui kapean päivätuvan penkeille.

27.5. Torstai

Heräsimme viideltä aamulla ja hilpaisimme Iso-Syöteelle bussille. Parin tunnin bussimatkan kuluttua olimme Oulussa, missä totesimme tuoksuvamme aivan yhtä hyvälle kuin viikko sitten matkaan lähtiessämme, joten aiemmin suunniteltu uimahallireissu sai jäädä. Lähes neljännesvuorokauden käivistelyn jälkeen olimme onnellisesti kololla kebabilla. Kyllä kannatti tulla. Olivat niin näköisiäkin.

Plussat:

- + Vaellusteltan etu laavuun suhteessa painoon= ?
- + Ei rakkoja, ei tuki- eikä liikuntaelinvaivoja, kevyet rinkat määrää?
- + Vedensuodatin on keikan kanuuna

Miinukset:

- O Handle, Where Art Thou... eli trangian pihdit kannattaa oikeasti ottaa mukaan.
- Sade tule ystäväni tulethan. Ja se tuli. Ja pysyi. Joku roti sentään..

Matti ylittää puroa

Teksti ja Kuva

Matti Aitomaa ja Lasse Linnamaa

“Olemattomista kouluttajantaidoista ja edellisenä iltana tehdyistä
koulutusrupeamista”

... eli KoGi 84 lintuperspektiivistä koettuna

Kogi-kurssilta nro 72 toipuneena sekä kogityön ilot ja surut kokeneena ehdin jo tuudittautua siihen luuloon, että tämä kaikki olisi taaksejäänyttä elämää. Niinpä sitten kävikin perinteiseen tapaan eli helmikuuisena iltana puhelin pärähti soimaan ja langan päässä oli Jukka “Hopra” Hopeavuori. Asia koski kogi-kurssia nro 84 ja tarkemmin sanottuna kouluttajaksi pestaamista. Oma kurssi oli kuitenkin niin hyvinä muistoina mielessä, että päätöstä lähteä staabiin eli kouluttajakollegioon ei tarvinnut kauaa miettiä, vaan “kaupat” syntyivät niiltä istumilta.

Muistot aika kultaa, sanotaan. Näin oli käynyt omallakin kohdalla, sillä paluu “Gilweliin” hämmötti edessä ruusuisena pitkin kevättä. Leirin suunnittelu käynnistyi varsin verkkaiseen tahtiin. Ensimmäistä kertaa tapasin tulevat staabi-kollegat vasta maaliskuisen piirikokouksen jälkitunnelmissa. Muu osa staabista oli tuolloin jo yhden palaverin pitänyt, jonka pääasiallinen saldo ilmeisesti oli ollut yhden staabin jäsenen jäihin putoaminen. Tämä välikohtaus oli kaikesta päätellen ratkennut onnellisesti, sillä ensimmäisessä kokoontumisessa minullakin oli ilo tutustua Antero Lindvalliin Pohjan Veikoista.

Maaliskuun suunnittelupalaveri omalta osaltani jäi muistiin lähinnä illan mittaan käytyjen vapaamuotoisten ns. takkatulikeskustelujen vuoksi eikä niinkään siitä, millä tavoin leiriä suunniteltiin... Mutta alusta alkaen jäi sellainen vaikutelma, että staabissa oli mielenkiintoista väkeä ja tämä vaikutelma sittemmin kantoi ihan leirin loppuun asti. Mainittakoon tässä nyt vielä, että myös sisarlippukuntamme oli edustettuna Laura Grönlundin voimin. Kurssinjohtajana oli siis edellä

jo mainittu Hopra ja muina kouluttajina Mari Murto ja Hanna Alin, joskin heidät tunnetaan paremmin partionimillään, jotka jätän mainitsematta.

Mielenkiintoinen tuttavuus kogi-leirin puitteissa oli Partiopoukama, johon olin viitannut jo edellisessä kogi-selonteossa Kiehisessä 2/2000. Poukamasta kerrottakoon, että se on alunperin Suomen Partiotyttöjärjestön omistukseensa hankkima leirialue Porvoossa Sondbyn kylässä. Alue on varsin näyttävää merenrantamiljöötä ja voipa siellä tutustua partiotyttöliikkeen “Grand Old Lady” Anni Collanin mökkiinkin. Kuulemma kyseinen hieman jo tupajumien pureksima asujaimisto on varattu yksinomaan naispuolisille vierailijoille, mutta olenpa kuullut tätä sääntöä rankaisematta rikotunkin... Joka tapauksessa Partiopoukama on etenkin sisämaan partiolaisille varsin ainutlaatuinen paikka päästä merellisiin maisemiin. Sinänsä kogi-leirin paikkana hyvin erilainen verrattuna Evoon. Sen huomasin jo haikkia järjestäessäni, koska alueella ei ole suotavaa mennä vaeltelemaan naapureiden tiluksille. Porvoossa ilmeisesti tulkinta jokamiehen oikeuksista poikkeaa muusta maasta, mutta haikki kuitenkin onnistuttiin järjestämään. Ilmeisesti vielä varsin hyväkin sellainen, koska kiitosta tuli jopa leiriläisiltä.

Koulutusta kellon ympäri

Kouluttajan näkökulmasta katsottuna kogi-leiri näyttäytyi hyvin toisessa valossa kuin aikanaan leiriläisenä. Leiriselonteossani Kiehisessä 2/2000 olin viitannut siihen, että jotkut koulutusrupeamista vaikuttivat “epäilyttävästi edellisenä iltana tehdyiltä”. En nyt lähde spekuloidaan tämän väitteen paikkaansapitävyyttä, mutta kieltämättä kouluttajana sellaiseen ainakin itse turvauduin. Kogi-leirillä kouluttamisessa on sinänsä valtava haaste, koska

Ko-Gi kurssin kouluttajat

yleisö on hyvin erilaista taustoiltaan ja toisaalta odotukset ovat kaikilla korkealla. Kouluttajana en lakannut ihmettelemästä, miksi ihmeessä neljän kirjaimen tarunhohtoiselta yhdistelmältä odotetaan niin paljon. Välillä tuntui, että leirillä olisi pitänyt vähintään paljastaa kuulijoille elämän tarkoitus tai ainakin tehdä kaikista mallikelpoisia partiojohtajia. Voihan se olla, että katteettomia odotuksia syntyy eniten silloin, kun ei tiedetä mitä odottaa.

Kouluttajalle kogi-kurssiin on mahdollista valmistautua joko tekemällä mahdollittoman määrän työtä ennakkoon tai olla tekemättä mitään. Valinta vaihtoehtojen välillä kuvastaa asennoitumista. Aikuisten kouluttaminen edellyttää kansakoulunopettaja-mentaliteetista poikkeavia otteita. Kogi-kurssin kouluttajana huomasin, että leiri voi vastata suuriakin odotuksia ainoastaan silloin, kun leirillä ollaan avoimin mielin eikä odoteta *ulkopuolisilta* kovinkaan paljoa. Leirin merkittävin anti voi olla vain sitä, mitä leiriläinen itse kokee leirin aikana. Leiri tarjoaa ainutlaatuisen mahdollisuuden päästä arkirutiineista eroon ja keskittyä oman partiopolun miettimiseen. Leirin pahin tai paras asia, omasta asenteesta riippuen voi olla joutuminen uuteen joukkoon tekemisiin vieraiden ihmisten kanssa.

Kogi-leirissä kouluttautumisen voi sanoa olevan kellon ympäri tapahtuvaa sikäli, kuin koulutuksen ydin ymmärretään tekemällä oppimiseksi.

Omatoiminen leirielämä saattaa vaikuttaa äärimmäisen turhauttavalta, jos odottaa saavansa sen sijasta kuulla loistokkaita esitelmiä sekä osallistua henkeä salpaaviin keskusteluihin. Partio liikkeen ydinajatuksia mielestäni on tekemällä oppiminen ja se on etenkin aikuisille todennäköisesti paras opetusmetodi. Kun laitetaan aikuiset partiojohtajat leiriläisiksi saavutetaan tässä mielessä tuloksia ilman, että oppiminen on kouluttajan pätevyyden ja ja tehokkuuden varassa. Jos kogi-kurssi olisi perusmetodiltaan perinteistä kouluopetusta, ei ainakaan itselläni

olisi ollut halukkuutta lähteä koulutustehtäviin - olenhan otsikossa esiintyvän arvion esittänyt omista kouluttajantaidoistani jo Kiehisessä 2/2000.

Kotiintuomisina ajatuksia

Jälkikäteen ajatellen tuntuu, että kogi-leiri loppui jo ennen kuin oli alkanutkaan. Päivät kuluivat staabilaisena etupäässä leirirutiinien pyörittämiseen. Harvat vapaahetket ainakin omalta osaltani käytin vastikään hankkimani mainion Kennedy-elämäkerran lukemiseen. Tarkennettakoon, että kysymyksessä tuskin on kaikkien aikojen paras teos aiheesta, mutta ainakin riidattomasti uusin kaikista. Yllättävän vähän aikaa jäi tutustua leiriläisiin. Harmillista sinänsä leirin järjestelyistä johtuen staabin ja leiriläisten tutustumiselle oli vähemmän tilaisuuksia kuin omalla leirilläni aikoinaan. Näin ollen leiripalautteestakin huomasin, että staabin jäsenistä jäin leirinjohtajan ohella tuntemattomimmaksi. Leirin kouluttajana ei ehkä päässyt tutustumaan leiriläisiin kovin hyvin, mutta sen sijaan mielenkiintoiseksi osoittautui leiriläisten toiminnan seuraaminen ns. lintuperspektiivistä. Tähän tietysti omalta osaltani oli erityistä mielenkiintoa, koska leirillä lippukuntaa edusti leiriläisenä Jaatisen Antti. Staabissa allekirjoittaneelle tuotti erityistä tyydytystä seurata aseveliakselin myönteistä toimintaa leirin kuluessa. Kuulinpa monta kiittävästä kommentista lpkj:n i

Ko-Gi kannattaa B-P:kin sen tietää

tseironiasta, josta ei aina aikaisemmin ole ollut yhtä vakuuttavaa näyttöä... Toivoa sopii, että lpkj:n viitoittamaa tietä moni muikin lippukunnan varttuneempi johtaja rohkenee seurata. Kogi-kurssi varmasti maksaa vaivan, kunhan muistaa edellä lausutut huomautukset ja kohdistaa suurimmat odotukset itseensä!

Itselleni kogi-kouluttajan pesti osoittautui yllätykselliseksi ja opettavaksi, joskin ihan toisella tavalla kuin olisin aikaisemmin kuvitellut. Opin leirillä partioliikkeen sisäisistä näkemyseroista niin aatteen tasolla kuin käytännön johtamisessa. Staabissa erääksi vedenjakajaksi osoittautuivat leirin aikataulut. Oma mentaliteettini kaikkinaisen kellottamisen ja hötkyilyn tarpeettomuudesta osoittautui (jälleen kerran) olevan jyrkässä ristiriidassa suorituspainotteisen aikatauluissa pitäytymisen kanssa. Aivan yksin en näissä käsityksissäni ollut, mutta tulipahan taas tähänkin asiaan uutta näkökulmaa. Asetan silti kritiikille alttiiksi kiireen "luomisen" aikuisten leirillä etenkin kun monet leirille tulijoista varmasti saavat osansa ns. oikeasta

kiireestä nykypäivän hektisessä elämänmenossa. Partioliikkeestä opin kogi-leirillä, että partioaatetta, oppia ja ideologiaa voidaan käyttää ja käytetään moniin eri tarkoituksiin. Partioliikkeessä kysymys on vallasta, niin sisäisesti kuin ulkoisesti. Käydään taistelua "sieluista" ja reaalisten argumenttien ehtyessä otetaan käyttöön säännöt ja periaatteet. Säännöillä voidaan ymmärtää esimerkiksi, mihin kohtaan partiopaidassa pitää ruuvata tietty merkki. Säännön rikkomista voidaan käyttää ojentamiseen, mutta periaatteen sivuuttamisesta onkin seurauksena pahimmillaan ns. kerettiläiseksi julistaminen. En tarkoita, että näitä toimenpiteitä olisi kogi-leirillä toteutettu, ainakaan numerolla 84. Lähinnä tällaiset pohdiskelut toivat jälleen kerran mieleen, mitä vaaroja piilee opin ortodoksisuudessa ja sen käyttämisessä maallisten pyrkimysten naamiona. Summa summarum - kogi-leiri osoitti taas paikkansa pohdiskelujen käynnistäjänä.

Pohdinnat eivät tälläkään kerralla kummunneet loistavista koulutustuokioista vaan vapaamuotoisesta ajatustenvaihdosta matkan varrella. Tämä osoittakoon osaltaan kogin erityislaatua partiokurssien joukossa!

Toivotan Kiehisen lukijoille paitsi mukavia lukuhetkiä myös antoisaa partiosykyä 2004

Teksti Antti Tapanila

Taruksen huoltojohtaja Pertsas vastaa 10 kiperään kysymykseen

Taruksen runsaat vesi sateen aiheuttivat harmaita hiuksia myös eräälle hiipparille. Kiehinen Haastatteli kyseistä hiipparia joka tunnetaan paremmin nimillä "pertsa" tai "pepe". Saammeko esitellä Taruksen Huoltojohtaja.

1. Koska olet lippukunnan nuoremmalle väelle tuntematon niin kertoisitko vähän itsestäsi. ikä, ammatti, mitä olet tehnyt partiossa lpk:ssa ja sen ulkopuolella.

Olen 46 v. Paloesimies Tampereen aluepelastuslaitoksella.

Hiipan Poikien kuuluisaan Kärppä-vartioon liityin 1972. Voitimme mm. HP:n vihreän sarjan mestaruuden. Vartionjohtajana toimi tuohon aikaan Ari "Liti" Liettilä. Sen jälkeen olen ollut vartionjohtaja, lpk:n apulaisjohtaja ja lopulta kymmenen vuotta lippukunnanjohtaja. Lutunat ryhmää unohtamatta, jota jonkin aikaa vedin (Nä-ty, Hi-po vaeltajista koostunut ryhmä, voitimme "Pottu-kisat" ja saimme ne myös järjestää.) Kogi kurssin kävin -81 ja nappulat sain -83. Olen osallistunut kaikkiin Suomen suurleireihin (5 kpl) ja Jamboreella olin Kanadassa -83 ja Koreassa -91. Ruotsin ensimmäisellä suurleirillä (Scout 2001) oli osallistujia n. 26 000. Siellä olin auttamassa keittiöllä, missä ruokaili 4500 leiriläistä neljä kertaa päivässä. Vierailmassa (1-2 pv) olen käynyt Hollannin, Chilen ja Thaimaan Jamboreella.

2. Koska aloitit tarus työskentelyn?

Työskentelyn taruksen parissa aloitin Helmikuussa 2002.

Pertsas Vexin muistotilaisuudessa

3. Osaatko arvioida montako työtuntia olet käyttänyt aikaa taruksen suunnitteluun?

Paha kysymys, suunnittelun ollessa kiihkeimmillään aikaa kului päivittäin noin 4-5 tuntia. Luulen, että kokonaistuntimäärä on jossain kahden tuhannen hujakoilla

4. Mitä kuului työn kuvaasi taruksella?

Olin huoltojohtaja ja vastasin omasta osa-alueestani, johon kuului: Muonitus, Lääkintä, Turvallisuus, Kuljetus- ja liikenne, Ympäristöpalvelut ja Huollon palvelut.

5. Kuinka pitkiä työpäiviä sinulla oli taruksella keskimäärin?

24 h, olin aina tavoitettavissa.

6. Mikä aiheutti eniten työskentelyä taruksella?

Sateet, jonka johdosta mm. vierailupäivien suunnitelmat menivät uusiksi. Reilu vuosi aiemmin vuokraamamme pellot eivät enää sopineet parkkipaikoiksi ja teiden reunojen pehmenemisen vuoksi syöttöliikenne oli järjestettävä vuoroliikenteenä. Etukäteen solmittujen kontaktien ansiosta saimme parkkijärjestelyt onnistumaan ja esimerkiksi kuulutuksen lehteen muutaman tunnin varoituksella Maakeskin tien muuttamisesta yksisuuntaiseksi. Myös ruokailusuunnitelmat menivät vierailupäivien osalta uusiksi, mutta lopputulos oli loistava.

7. Mikä jäi parhaiten mieleen taruksella?

Iloiset suosionosoitukset auringon vihdoon pilkistäessä sateen jälkeen!

Huoltojohtaja ei saanut naisten haun aikanakaan olla rauhassa johtajakahvilassa

Myös palvelutehtävissä oleville tarjoutui mahdollisuus rentoutua

8. Jos tarus olisi vasta tulossa ottaisitko saman pestin vastaan?

Kyllä

9. Oletko tyytyväinen taruksen toteutukseen?

Kyllä, olen.

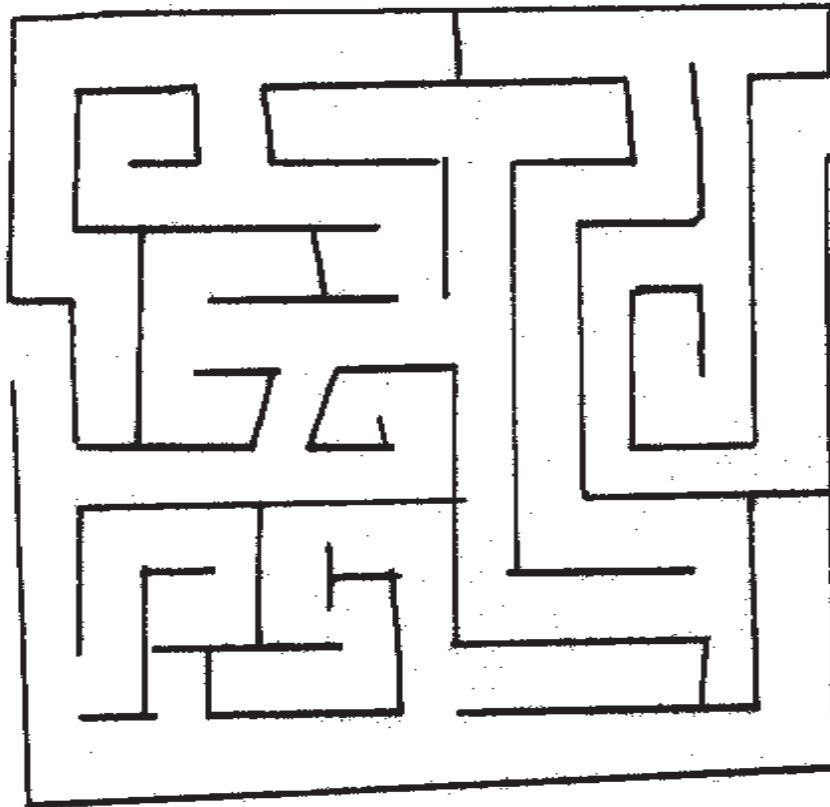
10. Ja lopuksi miltä nyt tuntuu kun tarus on takana vai jatkuuko se vielä?

Aika helpottunut olotila. Kaikki ei ihan mennyt suunnitelmien mukaan, vaikka varauduttu olikin moneen asiaan. Kuitenkin huollon näkökulmasta leiriläinen sai kaiken tarvitsemansa. Pestini jatkuu vuoden 2004 loppuun, nyt syksyllä kirjoitetaan raporteja.

Toimittaja sekä kuvat
Matti Hirvonen

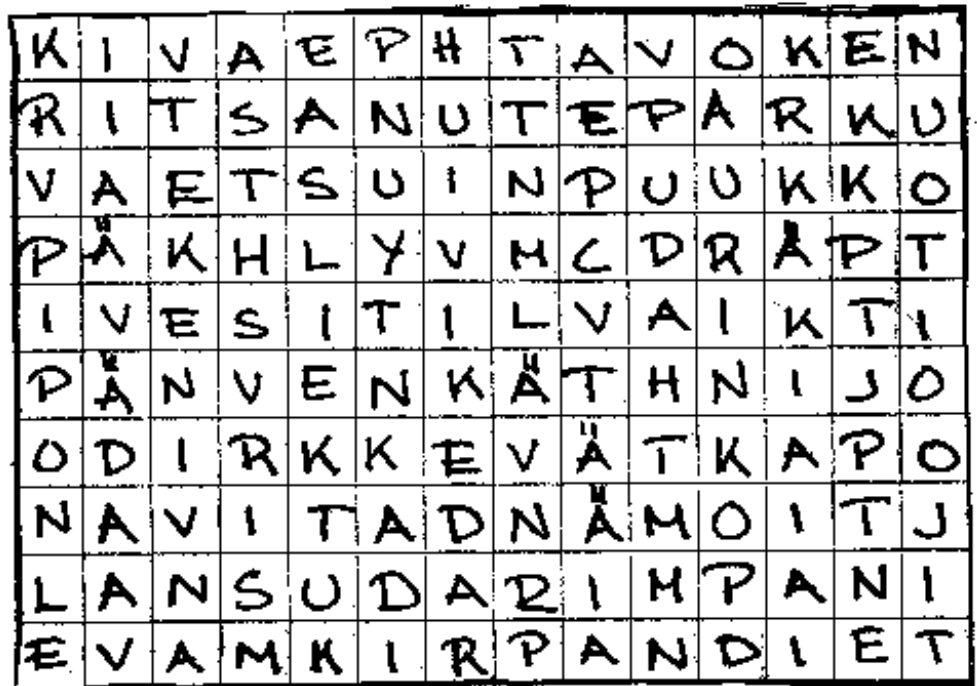
SUDARI- BIVUT

Opasta mato omenaän!

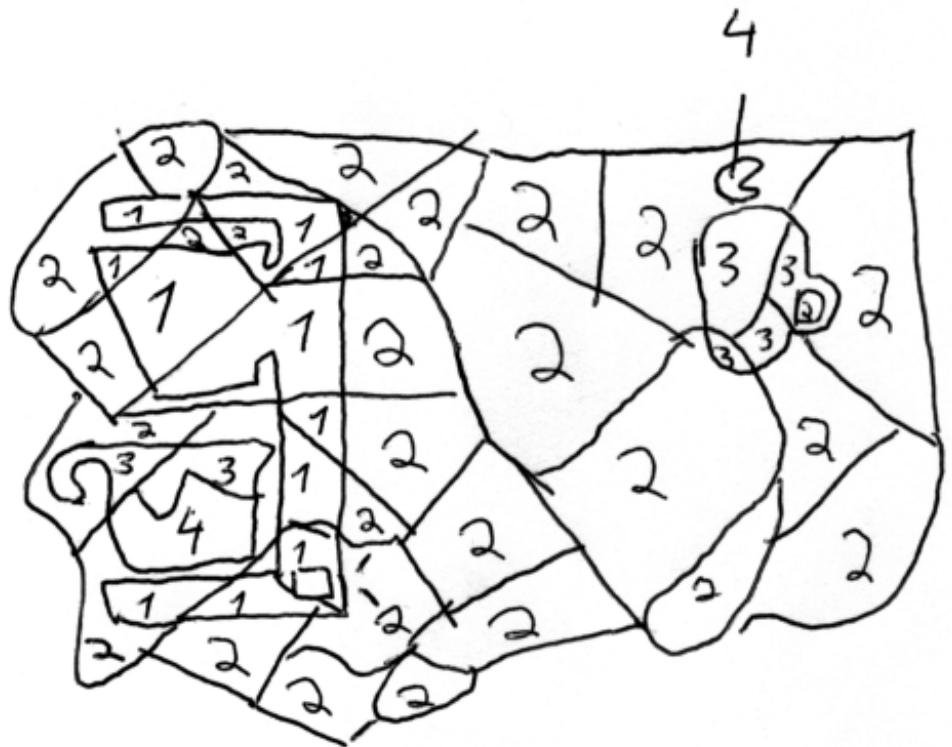
Etsi laatikosta seuraavat sanat:

1. sudari
2. kiva
3. pipo
4. puukko
5. nuotio
6. aurinko
7. vesi
8. kevät
9. huivi
10. kiehinen

Väritä seuraavasti

- 1 = Punainen
- 2 = Keltainen
- 3 = Sininen
- 4 = Musta

Kolmen huipun vaellus

31.7.04-6.8.04

LAUANTAI

Aikainen heinäkuun viimeisen päivän aamu näki kolme vaeltajaa, Antti Jaatisen, Lasse (Aku) Linnamaan ja Heikki (Ikis) Ikäheimosen lähtemässä pitkälle matkalleen. Alla oli Jaatisen hieno volkkari, jolle tulisi pari tuhatta kilometriä mittariin. Erilaisista syistä johtuen vaellusporukka oli kutistunut näin pieneksi, mutta positiivisena puolena mukaan saatiin yksi kevyt teltta ja yhdet ruoanlaittovälineet.

Matka pohjoiseen alkoi leppoisissa merkeissä. Matkalla soittelimme Vaskikellon kelloja ehkä hieman liian kovaa. Pidimme matkalla ruokatauon kirjoittajan mummon luona Kemissä. Siitä matkamme jatkui Tornioon ja edelleen Ruotsiin. Tankkasimme Haaparannalla ja jatkoimme ajelua vieraalla maalla kauniiden maisemien keskellä. Kävimme katsastamassa kuuluisan Pajalan kylän ja soitimme auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta Taruksella vieraileville partiolaisille. Siellä kuulemma satoi paljon vettä, jotakin mitä emme tulisi kokemaan moneen päivään.

Kilpisjärvi on kaukana. Todella kaukana. Sen saimme todeta oman takapuolen kautta. Tie vain jatkui ja jatkui porojen määrän noustessa ja tietä ympäröivien huippujen noustessa aina vain korkeammalle. Viimein saavuimme Kilpisjärvelle ja nousimme huterin jaloin kävelemään iltaan. Teimme majoitusjärjestelyjä paluutamme varten ja pohdimme tekemisiämme. Saimme älynväläyksen lähteä kiipeämään Saanalle (1029 m). Pikainen varusteiden vaihto ja ei kun kiipeämään. Nousimme auringon laskiessa ja ihailimme huimia maisemia vähän yli kilometrin korkeudella merenpinnasta. Valloitimme huipun noin keskiyön aikaan ja laskeuduimme alas. Leiriydyimme läheiselle parkkipaikalle ja nukahdimme yli tuhat kilometriä matkustaneina ja tuhat metriä ylittäneinä.

SUNNUNTAI

Teltta oli aamulla kovin kuuma. Tähän saisimme tottua, vaikkemme sitä vielä aavistaneet. Söimme aamupalaa ja arvoimme mukaan lähteviä varusteita. Jos vain olisimme tienneet tulevasta! Lämmintä vaatetta emme tulisi tarvitsemaan, mutta ilmankaan ei tunturiin voi lähteä.

Päivällä ylitimme Kilpisjärven laivalla kansainvälisessä seurassa. Laivan paidaton kapteeni oli melkoinen nähtävyys. Pakaasimme herättivät mielenkiintoa turisteissa, etenkin kun isoine rinkkoinemme reippailimme Kolmen valtakunnan rajapyykille heitä nopeammin. Hetken ihmeteltyämme lähdimme poroaidan viertä kohti Norjaa ja Gappohyttania. Pian jätimme puut taaksemme ja kuljimme rinnettä pitkin. Silloin tällöin maisemaa halkoivat todella karut ja jyhlät joenuomat, joissa oli hyvä pitää taukoja. Loppupätkällä maisema muuttui pelkäksi kallioksi ja tuvan lähellä näitä kallioita halkoivat muutaman metrin syvyydessä vuolaasti virtaavat joet.

Gappohytan on norjalainen autiotupa, joka on huomattavasti suomalaista varustellumpi. Siellä yöpyminen on maksullista, mutta maksut ovat nuorille partiolaisille maltillisia. Maksaminen onnistui kätevästi luottokortilla!

Päädymme mökkiin, jossa kohtasimme suomalaisen naisvaeltajaporukan, jotka olivat ajaneet auton Norjan puolelle ja kävelleet sieltä lyhyemmän matkan mökille. Söimme ja menimme nukkumaan.

MAANANTAI

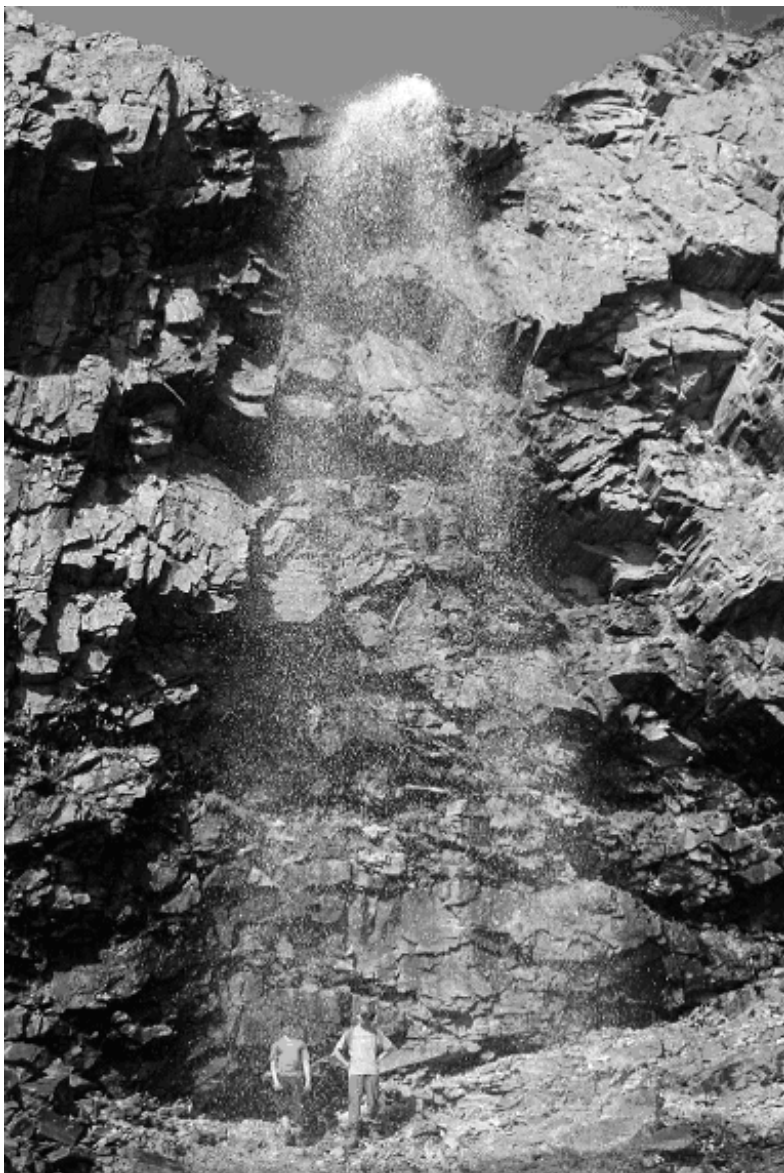
Heräsimme hyvin nukutun yön jälkeen. Toivotimme naisille hyvää matkaa ja söimme ja pelasimme korttia. Suunnittelimme seuraavan huipun valloitusta ja lähdimme matkaan kevyin varustein. Kohteenamme oli Barras (tai Paras), Norjan puolella oleva 1419 metriä korkea huippu. Aikamme käveltyämme olimme sen juurella. Lisää käveltyämme olimme edelleen sen juurella, tai ainakin siltä meistä tuntui. 25 asteen lämmössä pieni lumisota piristi matkaamme. Valitsimme vaikeamman näköisen rinteen nousua varten. Rinne olikin niin jyrkkä, että paikoitellen kiipesimme lähes pystysuoraan ylöspäin. Saavutimme huipun ja yllätyimme kovasti, sillä huippua merkkäavan kivikasan sisällä asusti iso parvi ampiaisia! Pohdimme hieman syrjemmällä, syövätkö ne kenties varomattomia vaeltajia, sillä lähimmät kukat olivat noin kilometrin alempana laaksossa, jonne olikin pystysuoraa rinnettä muutaman sata metriä. Lienee turha yrittää tässä kuvailla maisemia ja tunnelmia sillä hetkellä, sillä niiden välittäminen sanoin lienee mahdotonta.

Jo nälkäisinä lähdimme laskeutumaan loivempaa rinnettä pitkin ja matkalla bongasimme moottorikelkan suksen. Käveltyämme viimeiset kilometrit kuin transsissa olimme taas mökillä ja aloitimme elpymisen. Naisvaeltajat olivat käyneet vain poikkeamassa tulevalla kohteellamme Pältsätuganilla ja olivat palanneet samalle mökille.

Ilta menikin mukavasti kortin peluun ja ruokailun merkeissä. Kävimme myös edellä mainitussa vuolaassa virrassa uimassa ja pyykkäsimme vaatteita. Itikoilla täytyy olla joku todella tehokas viestintämenetelmä, sillä vaikkei niitä näkyisi, kolmen hikisen miehen riisuutuminen alasti houkutteli niitä paikalle noin kaksi miljardia. Peseydyimme nopeasti.

TIISTAI

Herättyämme ja syötyämme juttelimme aikamme mökkiä katsomaan tulleen paikallisen poroisännän kanssa. Suoritettuamme elpymistä lähdimme etelään, Ruotsiin. Matkalla bongasimme kauniin järven ja Pohjoismaiden pisimmän moreeniharjun, joka kulki mutkitttelevana nauhana jylhien maisemien halki. Ryhdyimme miehiksi, jotka kulkevat omia polkujaan ja kurvasimme polulta kohti Pältsantunturia (1442 m). Matkalla ylitimme joen, jonka rannalta löysimme kauniin leiri- ja ruoanlaittopaikan. Lounaan jälkeen pidimme pikapalaverin päivän ohjelmasta. Alun perin viereisen tunturin huiputus oli seuraavan päivän ohjelmaa, mutta horisontissa näkyi synkkiä pilviä ja pelkäsimme rinteen liukastavaa sadetta. Lisäksi ilmeisesti mystiset kuivatut Piripiripaprikat ruoassa toivat lisää puhtia (kiitos äiti niistä!), joten lähdimme nousemaan kohti Pältsanin huippua. Alkumatka oli todella puuduttavaa hitaasti jyrkkenevää ruohoista mäkeä. Nousumatkalla kohtasimme muitakin suomalaisia vaeltajia, jotka

tosin nousivat pidempää mutta loivempaa reittiä, sitä suositeltavaa. Me tietysti tulimme leiripaikaltamme sitä mäkeä, jota harvat tohtivat nousta.

Huipulle olisi voinut rakentaa lentokentän, sen verran tasainen se oli. Ihailimme jälleen kerran maisemia ja läheisiä jäätiköitä aikamme ja laskeuduimme alas. Söimme itikoiden seassa ja menimme nukkumaan.

KESKIVIIKKO

Aamulla oli taas kuuma. No emmehän me mitään sadetta saaneet, entistä kovempaa auringonpaistetta vain. Purimme leirin ja lähdimme kohti Pältsastugania. Matkalla ylitimme taas saman joen, tällä kertaa leveämmältä ja syvemmältä kohdalta. Pältsastugan oli iso ruotsalainen, maksullinen, lähinnä leirikeskusta muistuttava retkeilymaja keskellä pusikkoista laaksoa. Rakennuskompleksiin kuuluu kaksi

tupaa, saunarakennus ja ulkorakennuksia. Vaelluskulttuuri muuttuukin heti

Ruotsin tai Norjan puolella aivan erilaiseksi kuin mitä se on Suomessa. Paikalla oli emäntä, jonka kanssa vaihdoimme muutaman sanan. Mökillä oli siis ympärivuotinen miehitys. Mielenkiintoinen työ.

Kokkasimme mökin terassilla ja lähdimme möykkyiselle etapille kohti Kuohkimajärven autiotupaa. Matka oli edellisiin verrattuna aika puuduttava, samanlaista kiveä joka puolella. Tosin kaunista oli. Loppumatkasta jouduimme kulkemaan metsässä itikoita kaksin käsin pään ruumiinaukoista hätistellen. Sellainen pistää kummasti vauhtia askeliin. Kolmen valtakunnan rajapyykillä hengähdimme ja pidimme pikaisen ”Suomesta Norjan kautta Ruotsiin”-alastuinnin pesun kera. Mahtavaa.

Autiotuvalla olimme aluksi yksin, mutta hetken päästä paikalle saapui iso kansainvälinen turistiryhmä. Pääsimme monen amerikkalaisen ja japanilaisen

kuvattaviksi. Olisivatpa sattuneet paikalle uintiretkemme aikaan... Vaeltajia liittyi joukkoomme pikku hiljaa.

Yövyimme autiotuvassa teltassa. Eli siis pystytimme sisäteltan tupaan ja nukuimme ikkuna auki kuumuuden takia.

TORSTAI

Aamutoimien jälkeen taipaleemme jatkui läpi Mallan luonnonpuiston. Vaikka Pohjoismaiden rajoilla ei aitoja olekaan, tässä kohtaa Suomen ja Norjan välillä on poroaita. Odotimme puolitosissamme näkevämme rajavartijoita. Matkalla pysähdyimme pitämään kahvitaukoa Kitsin vesiputouksella. Sekin oli melkoinen nähtävyys, siellä vesi putosi parinkymmenen metrin korkeudesta kivikkoon.

Vaelluksemme vei yli Siilaskosken ja siitä samalle parkkipaikalle, missä olimme yöpyneet tultuamme Kilpisjärvelle. Saimme tarjouksen kyydistä retkeilykeskukselle, mutta kieltäydyimme ja kävelimme viimeiset kilometrit asfalttia pitkin. Kirjoittauduimme sisään hotellihuoneeseemme ja suoritimme voimaeläpymistä, ruokaa oli vielä jäljellä ja lämpimän suihkun jälkeen perinteinen sänky maistui.

PERJANTAI

Aamuvuodeltä lähdimme ajamaan kohti etelää. Matka sujui jälleen kerran mukavasti. Ulkolämpötilan ollessa noin 28 astetta ja auringon porottaessa auton ilmastointi osoitti loistavuutensa. Poikkesimme aina silloin tällöin kahvi- ja vessatauoilla ja illan suussa olimmekin jo kotona yhtä hienoa kokemusta rikkaampina.

REISSUN JÄLKIPYYKKI

- Ajomatka Kilpisjärvelle on pitkä kahden kuskin voimin. Bussi lienee hyvä vaihtoehto tulevaisuudessa tai sitten lisää ajokortillisia mukaan.
- Säästä ei voi koskaan tietää, mutta jatkuva auringonpaiste ei ole paras mahdollinen vaellussää.
- Ruokaan panostaminen kannattaa aina!
- Vaeltaminen voi olla myös nopeata. Pienet tauot elvyttävät kummasti.
- Terve nuori keho palautuu nopeasti rasituksesta.
- Käsivarren Lapin maasto on varsin komeata ja eroaa suuresti vaikkapa Saariselän maastoista.
- Tänne lähdetään uudestaan!

Vaellusporukan puolesta **Antti Jaatinen**

Skandaali

Jake joutui valitsemaan kahden mon Amourin väliltä, renault sai lähteä.

Heikki ja Kaija nousivat suosta ja upottivat r/s märkäpinnan Roineeseen. Etsinnät aloitetaan laivastonkomentajan Sergein johdolla heti kun Jaken kengät löytyy.

Olympialaisten avajaisia katsottiin kuin katsottiinkin kiikkisen keittokatoksessa. Ihmeiden aika ei olekaan ohi.

Suomen puolustusvoimat on suuressa pulassa, Hiipparit kertaus harjoituksiin urakalla. Mutta missä herra vänrikin kertausharjoituskutsu viipyy?

Ankka onkin sika.

Aitomaa kohtaa onnen mikäli sanonta ”sirpaleet tuovat onnea” pitää paikaansa. Mutta suuttuiko joulupukki?

Jukella salainen rakastaja Jyväskylässä. Keskiviikkokerhon pudonneita kaffekuppeja etsitään yhä.

Jaken kupla ei valmistunut viime kesäksikään. Jake joutuu ajamaan talven mersulla.

Uusia hipo paitoja tulossa vaikka vanhat lojuvat vielä vintillä.

Luodinkestävienliivien myynti noussut räjähdysmäisesti, liekö syynä sähkösuurlähettilään uusi aluevaltaus metsästyksen parissa?

Keittiömestareilla Turella ja Takulla kiire sivistykseen kyltti jäi pappilaan.

Lippukunnanjohtajalla ruuansulatus ongelmia vaelluksen jälkeen, olisikohan Jaken ruokavalio auttanut?

Villellä on Ford Tuhnus mutta ajokorttia ei ole vielä tullut muropaketista. Toimitus on tilannut jo leopardit Saksasta siltä varalta, että kortti tulisi talven aikana.

Vaeltajat uusivat lippukunnan tietokonekantaa. Kaksi melkein toimivaa Pentium konetta saivat kavereikseen melkein toimivan vanhan ”linnunpönttö” Macin sekä aidon Commodore 128D:n josta puuttuu vain näyttö ja lerput.

Juke yrittää kovasti rikkoa iso Masan pj-kurssin ja valtakirjan saamisen välissä olevan ajan ennätystä. Mahtaakohan Ville olla samoilla poluilla?

Jaatinen oli Ko-Gi kurssilla jatkuukohan pj-kurssin malli toimitus jännittää tuleeko nappulat ennen vuotta 2010

Tieto kulkee?

Meidän, kuten niin monen muunkin organisaation, ikuinen keskustelunaihe on tiedon kulun ongelmat. Lippukuntamme ensisijainen tiedotuskanava on tiedottaminen erilaisista tapahtumista kirjeitse suoraan kotiin. Yleensä myös sudenpentujen ja vartiolaisten mukana lähetetään viestejä kotiin. Tosin niiden perillemeno varsinkin nuorempien kohdalla on joskus hieman epävarmaa. Kolon ilmoitustaululta löytyy myös yleensä tiedot tulevista tapahtumista.

Nyt kädessäsi oleva Kiehininen pyrkii enemmänkin kertomaan mitä on jo tapahtunut. Lehden ulostulo yleensä sen verran viivästyy, että tiedot tulevista tapahtumista on jo myöhässä kun lehti postiluukusta kolahtaa.

Hiipan Pojilla on myös omat WWW -sivut. Kotisivuiltamme löytyy ainakin johtajien yhteystiedot, sekä valokuvia ja juttuja tapahtumista. Ainakaan toistaiseksi sieltä ei löydy ajantasaista tietoa tulevista tapahtumista. Yhä

useamman tavoittaa nykyään myös sähköpostitse. Johtajiston keskuudessa tietoa on jaettu sähköpostin välityksellä jo vuosia. Ehkä nyt olisi mahdollista laajentaa sähköpostijakelua kattamaan koko lippukunta. Mikäli haluat saada jatkossa Hipo –tiedotteita myös sähköpostilla, ilmoita sähköpostiosoitteesi sihteerille: teeknu@kolumbus.fi. Mikäli perheestä löytyy useampia osoitteita, niitä voidaan ilmoittaa sen verran kun katsotaan tarpeelliseksi. Sähköposti ei tule jatkossakaan korvaamaan muita tiedotusmuotoja, vaan toimii muun tiedotuksen tukena.

Mikäli sinulla on ajatuksia tai kommentteja tiedotuksen nykytilasta ja sen parantamisesta, otan mielelläni kommentteja vastaan.

Teemu

Hiipan Poikien kotisivut:
<http://www.lpk.partio.fi/hp/hipo/>

Seuraava kiehininen ilmestyy syksyllä. Muista tämäkään lehti ei tule ilman juttujen kirjoittajia. Mikään Hiipan Poikien tapahtuma ei ole liian pieni tullakseen kiehiseen. Kirjoita rohkeasti talven, kevään tai syksyn tapahtumasta ja toimita juttu päätoimittajalle.

Kiehinen 1 / 2005

Partiolippukunta Hiipan Pojat ry.